

és habitual trobar gènere per a la deixalleria, unes vegades amagat entre arbustos i d'altres, a plena vista. A veure, els transgressors no veuen que, un cop carregat el material que volen llençar, els seria igual de fàcil portar-lo a la deixalleria que arribar fins al punt amagat per abocar-lo? És clar que és impossible enxampar totes les persones que fan abocaments incontrolats en espais naturals en el moment que ho fan, i potser les campanyes de sensibilització no són enteses per alguns. O simplement, hi ha més inconscients dels que ens pensem. Ves a saber. No quedarà més remei que augmentar la vigilància dels possibles punts d'abocament, amb l'esperança d'enxampar els inconscients «mandrosos».

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Anquilosament administratiu | Trigar anys per comprovar si el solar del costat de l'Auditori de Girona és o no és de propietat municipal ja ho diu tot. S'inclou en altres mostres de despreocupació legislativa en drets tan elementals com el de la propietat. Si fotre fora uns ocupes d'un immoble, per més papers que esgrimeixi el propietari, ja és un treball hercúli, imagineu-vos arribar a esbrinar de qui és tot un solar. Què hi farem. Bé, de coses se'n fan, cal reconèixer-ho. Esperem que el sistema d'enviament i lliurament de paquets denominat Smart Point, recentment estrenat, posi fi als embussos provocats pels vehicles de transport, sobretot al Barri Vell, que fins ara no tenien altra opció que disputar-se un racó per descarregar mercaderies.

Més complicat de solucionar és arribar a un acord a tres bandes per posar d'una vegada fil a l'agulla a la remodelació de la Casa de Cultura. No és senyal de bona salut administrativa que un equipament que havia funcionat a tot drap durant dècades ja faci set anys que està en una inòpia inexplicable, almenys per als ciutadans. També està tancat l'aparcament del Pallol, des que el temporal Gloria va demostrar, una vegada més, que a Girona no es poden parar els peus a l'aigua sense pagar-ne les conseqüències.

Guspires culturals | Mentrestant, la cultura fa un encomiable esforç per mantenir-se entre tanta grisor pandèmica. Actes com el del centenari de la Casa Masó o els murals pintats en façanes de Santa Eugènia i Can Gibert del Pla, en la segona edició del Monar't, han estat algunes d'aquestes heroïcitats. Per cert, la manca de subvenció municipal al Milestone Project d'enguany per por de la COVID-19 sembla que n'ha provocat la cancel·lació. No entenem gaire que una activitat al carrer que, a més, comptava amb altres fonts de finançament ja en ferm, com ara la Diputació, hagi hagut d'esperar temps millors, vist que, d'activitats, n'hi ha de força més risc. Pocs dies abans de Fires, encara no era clar si ja ho podíem donar tot per cancel·lat. La gent es preguntava si hi hauria castell de focs... o si n'hi hauria per tirar el barret al foc. Perquè la cosa no està per brocs, i els professionals de l'hostaleria, dels bars, del lleure i de l'espectacle, entre molts altres sectors, no necessiten cap lliçó d'economia per constatar el desastre. De fet, no s'entén gaire per què els diners del FEDER, d'ajuda europea, han d'anar a parar a temes de cultura (ara mateix, no era urgent remodelar l'espai on s'exhibeix el tapís de la Creació) mentre s'ensorra la sanitat.

>> Una de les pintures murals fetes a l'octubre al barri de Santa Eugènia.

Retorn al camp? | Sembla clar, a hores d'ara, que els anys de vi, flors i turistes trigaran a tornar, i que l'economia de la conurbació gironina s'haurà de reconvertir cap a un model molt més auster, pragmàtic i de projecció local. Potser ha arribat el moment de recuperar les sortides dominicals cap a la ruralia més propera, i aprendre'n unes quantes veritats. Estem veient que una part gens menyspreable de joves es planteja anar a viure al camp i redreçar el seu futur professional des del retorn a la terra. I no és estranya la

seva fugida endavant, en veient el ball de xifres, de vaticinis destarotats, de mesures i contramesures, de manca de rigor informatiu... i d'una política que ho impregna tot.

Això sí: entre tant de desengany i crispació, es nota un ressorgiment de la solidaritat entre la gent del carrer, i de la proliferació de voluntariat a les entitats d'ajuda als més desvalguts. Caldrà veure, però, que aquestes accions estiguin ben dirigides, i que no se n'aprofitin uns quants —bastants— vividors professionals de la caritat aliena. Que n'hi ha.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > **XAVI XARGAY**

Un lema d'allò més... | Durant el primer confinament, Banyoles va endegar una campanya de publicitat amb el lema «De Banyoles» sobre un fons blau. Aquest «De Banyoles» podia tenir un aire d'orgull o de prepotència, de sòlid sentiment de pertinença o de repel·lent menyspreu cap al foraster. Malgrat l'opinió del meu nebot, jo prefereixo quedar-me amb les primeres opcions. Que són, crec, les que han motivat l'exposició al Museu Arqueològic amb el títol «Denominació d'Origen: Banyoles», organitzada per l'Associació Banyoles de Comerç i Turisme i pels museus del poble. La mostra du com a subtítol «Passat, present i futur del comerç de proximitat» i pretén, com diuen els prospectes, «fer un viatge per l'origen i la construcció d'una identitat pròpia a través del comerç de proximitat».

De Banyoles és, també, una de les grans triomfadores de l'atletisme estatal: Esther Guerrero, que va guanyar, el mateix dia i amb minuts de diferència, el Campionat d'Espanya de 800 i 1.500 metres, una proesa que només havien aconseguit en tota la història dues atletes més. L'any passat, l'Esther va batre el rècord d'Espanya dels 2.000 metres.

No és de Banyoles, però com si ho fos: Tino Soriano, un dels fotògrafs que millor ha retratat l'estany, ha publicat *BanyoleSpeculum*, un llibre preciós amb haikus de J. N. Santaaulàlia. I és que Banyoles, que ja ha arribat als vint